

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.3/2012/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év június 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A **kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmények** miatt **vádolt** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa 2011. december 5. napján kihirdetett Kb.IV.96/2010/22. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A zaklatás vétsége (Btk.176/A. § (1) bekezdése) miatt indított büntetőeljárást **megszünteti**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre **enyhíti**.

A lefokozás katonai mellékbüntetés kiszabását **mellőzi**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye, amelyet a katonai ügyész a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül jelenthet be.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2011. december 5. napján kihirdetett KB.IV.96/2010/22. számú ítéletével vádlottat a Btk.195.§ (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntette, a Btk.176/A.§ (2) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő zaklatás büntette, a Btk.176/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő zaklatás vétsége miatt 1 évi - végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A vádlott szülői felügyeleti jogát kiskorú gyermeke vonatkozásában megszüntette. Az eljárás során lefoglalt magnókazetták iratokhoz való csatolását rendelte el és a vádlottat kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő katonai ügyész az ítéletet tudomásul vette. A vádlott irány nélkül, védője enyhítés, a próbaidő mértékének csökkentése, a

lefokozás és a szülői felügyeleti jog megszüntetésének mellőzése érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.31/2012/1. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal a tényállásbeli pontosítással, hogy sértett 1. az elbíráláskor sértett 2. második férje. E pontosítással az ítéletet már felülbírálatra alkalmasnak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményeit és a büntetési célok eléréséhez alkalmas büntetéseket szabott ki a vádlottal szemben. Nem látott lehetőséget sem a lefokozás, sem pedig a szülői felügyeleti jog megszüntetésének mellőzésére.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője fellebbezését továbbra is fenntartotta, és a katonai büntetés, illetve a szülői felügyeleti jog megszüntetésének mellőzését indítványozta. Nem vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, azonban megjegyezte, hogy védenca a terhére rótt bűncselekményeket volt felesége provokációja után valósította meg. E körben arra utalt, hogy már évek óta folyt a gyermekelhelyezés tárgyában a per, amely a vádlottat megviselte, majd a sértett egyoldalúan, a vádlott meghallgatása nélkül döntött gyermekük sorsáról, amikor lakóhelyet változtatott és új iskolába íratta. Véleménye szerint ez vezetett a vádlott által elkövetett cselekményhez, aki mindezt idegileg nem bírta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott 25 évig kifogástalanul látta el katonai szolgálatát, ezért egy magánéleti cselekmény miatt nem lehet indokolt a lefokozás alkalmazása, figyelemmel arra is, hogy kívülállók arról nem szereztek tudomást.

A sértett jogi képviselője felszólalásában az első fokú ítélet helybenhagyását kérte és visszautasította a perbeszéd azon állítását, hogy a sértett provokálta volna a vádlottat, mielőtt cselekményét elkövette.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, törvényesen olvasta fel a vádlott nyomozás során tett vallomását, és az egyéb releváns bizonyítékokat is számba vette. A vádlott lényegében bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett, amelyet az eljárás egyéb bizonyítékai mindenben alátámasztottak.

Az elsőfokú bíróság ítélete azonban pontosításra szorul az ügyészi indítvánnyal egyezően. Az ítélet I/5. tényállási pontja tévesen azt tartalmazza, hogy sértett 1. jelenleg sértett 2. élettársa, amely a rendelkezésre álló bizonyítékok, a sértettek vallomásai alapján megállapítható, hogy téves. A Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján ezért a másodfokú bíróság az ítélet 4. oldal 4. bekezdésében írtakat úgy helyesbíti, hogy: „Márkus Szilvia sértett 2010. február 20-án gyermekével együtt költözött, **jelenlegi házastársához sértett 1..**”

Az ítélet tényállása a 6. oldal 2. bekezdésében tévesen tartalmazza, hogy mindkét sértett a megvalósított cselekmények miatt joghatályos magánindítványt terjesztett

elő. A nyomozati iratokból megállapítható, hogy sértett 1. a sérelmére megvalósított cselekmény miatt feljelentést nem tett, csupán tanúként került kihallgatásra 2010. március 11-én, majd 2010. március 26-án, azonban egyik alkalommal sem tett nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy kéri a vádlott megbüntetését. Joghatályos magánindítvány előterjesztésére tehát az ő részéről nem került sor.

Az előzőekre figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján az ítélet 6. oldal 2. bekezdését úgy helyesbíti, hogy: „Sértett 2. a megvalósított cselekmények miatt joghatályos magánindítványt (feljelentést) tett.”

Az előzőekben írt pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapján.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, gyermeke, illetve volt felesége sérelmére megvalósított cselekményekkel összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság - a tárgyalásán is meghallgatott iü. szakpszichológus véleménye, valamint a tényállás adatai alapján - helyesen állapította meg, hogy vádlott elkövette a Btk.195.§ (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntettét, mivel magatartásával veszélyeztette kiskorú gyermekének értelmi- és erkölcsi fejlődését.

Nem tévedett a bíróság akkor sem, amikor a vádlott volt felesége sérelmére elkövetett cselekményét a Btk.176/A.§ (2) bekezdés a/ pontjába ütköző, és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő zaklatás büntettének minősítette. A vádlott volt házastársát fenyegette életveszélyesen, magatartását folyamatosan fejtette ki, ezzel maradéktalanul megvalósította az idézett bűncselekmény törvényi tényállási elemeit.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat bűnösnek mondta ki sértett 1. sérelmére elkövetett zaklatás vétségében is. A zaklatás vétsége a Btk.183.§ (1) bekezdése szerint magánindítványra büntethető bűncselekmény. Sértett 1. azonban magánindítványt törvényes határidőben nem terjesztett elő, ezért a vádlott e bűncselekmény miatt nem büntethető. A másodfokú bíróság ezért az első fokú ítéletet megváltoztatta és a Be.332.§ (1) bekezdés b/ pontja, valamint a Be. 373.§ (1) bekezdés l/b pontja alapján a vádlottal szemben a Btk.176/A.§ (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétsége miatt indított büntetőeljárást megszüntette.

A vádlott büntetésének enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a bűnösségi körülményeket és a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyához és személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez arányos börtönbüntetést szabott ki vele szemben.

Nem tévedett akkor sem, amikor lehetőséget látott a büntetési célok elérésére úgy is, hogy a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, azonban tévedett a próbaidő tartamának megállapításakor. Mivel a másodfokú bíróság a szabadságvesztés mértékére is figyelemmel a 4 évi próbaidőt eltúlzottnak találta, annak mértékét 2 évre csökkentette.

A vádlott nem katonai életkörülmények között valósította meg a terhére rótt bűncselekményeket, azoknak közvetlen hatása a katonai rendre és fegyelemre nem volt. E bűncselekményekről az érintetteken kívül más nem szerzett tudomást. Ezen okok miatt a másodfokú bíróság álláspontja szerint e bűncselekmények nem sértették oly mértékben a rendfokozat tekintélyét, hogy a legsúlyosabb katonai mellékbüntetés alkalmazása szükségessé vált volna. A vádlott hosszú időn keresztül kifogástalanul látta el szolgálatát, ezért a másodfokú bíróság egyetértve a védői indítványban kifejtettekkel, mellőzte a lefokozás katonai mellékbüntetését.

A gyermeke sérelmére szándékos bűncselekményt megvalósító vádlott tekintetében, akit a bíróság szabadságvesztés büntetésre ítélt, a Csjt.88.§ (1) bekezdés c/ pontjára figyelemmel nem mellőzhető a szülői felügyeleti jog megszüntetése. Az ennek mellőzésére irányuló fellebbezés ezért eredményre nem vezethetett.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért egyebekben azt a másodfokú bíróság - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen a Be.386.§ (1) c/ pontja alapján fellebbezésnek van helye.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1), (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. június 1.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

Az ítélet 2012. június 21. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. június 21.

**Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő